

дирили го камънитѣ и дигнали голѣма врѣва, като викали: „Братко, земи ме съ себе си!“ Той, обаче, вървѣлъ направо и не гледалъ макаръ и врѣвата да се уголѣмвявала. Най-послѣ той падналъ на земята. Когато се събудилъ и станалъ, видѣлъ, че стотини хора, които той билъ освободилъ, около него стоели.

III.

Негова братъ и той дошли у дома съ клончето, съ говорящата птица и златната вода. Тогава тамъ птицата казала: „Турете клончето въ земята и ископайте сръщу него една яма, въ която излѣйте златната вода. За мене окачете кошничката на клончето, тамъ азъ ще почивамъ. До утрѣ заранъ всичко ще бѣде въ редъ.“ Когато братята се събудили сутринята рано, чули звучащето дърво и видѣли златната вода, слизайки по една скала на долу. Кралътъ, който чулъ звука на дървото, попиталъ, какво е това; но никой не можалъ да му каже. Тогава дошълъ самъ въ градината на вѣтрѣ и не малко се очудилъ, като видѣлъ дървото водата и птицата. Мнозина още крале идвали тукъ и се очудвали на хубостята. Когато се гласно изказали че сѣ хубави, тогава птицата се обадила: „Обаче, едно само не е хубаво!“ „А какво е това едно?“ — запитали тѣ. Птицата казала: „Че краля поставя за градинари своитѣ синове.“ „Не мога да разбера това.“ — се обадилъ кралътъ. Птицата, която знаела всичко, каквото се случва на свѣта, разказала му случилото се по-прѣди. Кралътъ и кралицата се зарадвали много, че намѣрили двамата си сина.